

slag, som sidst var for, da fik jeg ikke Leilighed til at fremkomme med noget Forslag, da der kun var saa kort Tid til at behandle det, og jeg desuden ikke fandt det passende, efterat det havde gjennemgaaet Landstinget; men for at det ikke skal synes, at jeg har opgivet den Grundbetragtning af vore communale Forhold, at der maa være en Samling af samtlige Beboere, hvor vigtige Anliggender kunne afgjøres, og saa paa den anden Side er Bestillingsmænd, Fattigforstandere, Skoleforstandere, o. s. v., der ikke ere valgte til at sidde som Raadmænd i et Sogneraad, men til at udføre Bestillinger, er det, at jeg her har tilladt mig at fremsætte disse Bemærkninger.

Varfod: Maafee det maa være mig tilladt at sige for min egen Dø, eller, som det hedder, „gjøre en personlig Bemærkning.“ Hvis jeg ikke har misforstaaet den ærede Indenrigsminister, saa har han 2 Gange misforstaaet mig. Han har kaldt en Uttring, som jeg brugte igaar, „stemmelig nærgaaende“. At den var historisk berettiget, er allerede godtgjort af den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgfreds (Tscherning), og hvorledes den kunde være „nærgaaende“, begriber jeg ikke, da det af Rigsdagsstidenden tydeligt fremgaaer, at jeg udtrykkeligt erklærede, at min Frygt for den af mig nævnte provisoriske Lov ikke var grundet paa Hensyn til det nærværende Ministerium; jeg tænkte mig kun Muligheden af, at et senere, altsaa et endnu ufødt Ministerium kunde tænke derpaa, men imod de „Ujødte“ troede jeg ikke, jeg kunde være „nærgaaende“; saameget er vist, og det udtaler jeg med Glæde, at hvad den ærede Indenrigsministers Personlighed angaaer, da nærer jeg virkelig ikke den mindste Frygt for, at han skulde enten tilraade eller deeltage i et saadant Skridt. Den ærede Indenrigsminister fortalte os jo desuden selv, da han havde

Ordet, at den Kjendsgjerning, at Valgsystemet er udeladt af Grundloven, var ikke nærmest foranlediget af ham, men altsaa af „Andre“.

Den anden Misforstaaelse, som jeg stiger til, er den, at det forekommer mig, at den ærede Indenrigsminister havde forstaaet mine Ord saaledes, som om jeg, idet jeg talte for at styrke Grundlovens Valgret, ved ogsaa at gjennemføre den med Hensyn til Communevalgene, skulde have udtalt mig alene for en almindelig udvidet Valgret. Jeg brugte imidlertid det Udtryk: „Grundlovens Valgret“, og, som bekendt, har Grundloven to forskjellige Arter af Valgret. Det var ikke den ene Side af Grundlovens Valgret, jeg anbefalede at værne om, men det var Grundlovens Valgret i Almindelighed. Jeg kan maafee — jeg antager det selv — have været noget uheldig i mine Udtryk igaar, og derved have foranlediget denne Misforstaaelse; men det har virkelig været en Misforstaaelse. Naar der imidlertid fra flere Sider er yttret Angstelse for en altsfor udstrakt Valgret, der let kunde give Valgretten alene over i den bestidelsesløse Mængdes Hænder, saa skal jeg for mit Vedkommende erklære, at jeg anseer denne Frygt for aldeles ubegrundet. Jeg troer endog, at man kunde give den meest udstrakte Valgret; man vilde, uden derfor at behøve at frygte for, at Huusmænd og Indsiddere, som man synes at have saa ringe Tillid til, vilde komme til at optage Pluraliteten af Bladserne i vore Communeraad. Jeg for mit Vedkommende er idetmindste overbevist om, at vore Huusmænd og Indsiddere ikke godt vilde kunne optage ret mange Bladser i ulønnede Communalraad, og netop denne Mangel paa Lønning er i mine Dine en meget høj Valgcensur.